

4717 $\frac{5}{5}$ 16: Eneste Beh. af F. t. L. om Bidrag af Skibsfarten til Foranstaltninger under Dyrtiden. 4718

Side ved Tilskud, maa det dog anses for at være en i høj Grad irrational Fremgangsmaade, denne, for at dække Landbrugets Tab ved en Særbeskatning med et Pengetilskud, at lægge Særbeskatning paa et andet Erhverv. Hvis man tog Tilskuddet fra Statens almindelige Indtægter, vilde det være naturligt. Men een Ting kan man netop ikke gøre. Man kan ikke paa en Gang hævde, at Landbruget er uretfærdigt særbeskattet og derfor fortjener Tilskud, og samtidig kræve, at dette Tilskud udredes ved en Særbeskatning paa et andet Erhverv. Hvis Skibsfarten var stillet politisk saaledes som Landbruget, vilde den let logisk og konsekvent kræve, at den Særbyrde, man nu lægger paa den, blev taget fra et tredie Erhverv, eller hvis man kunde tænke sig Rollerne byttet om, vilde den formodentlig kræve, at Landbruget betalte den tilbage.

Nej, Statshjælp ved Pengetilskud er en uheldig Vej til Prisregulering. Den eneste virkelige Løsning af Spørgsmaalet er at organisere Befragtingen og Fragterne paa en saadan Maade, at selve den uhyre Fordyrelse undgaas. Jeg beder ærede Medlemmer lægge Mærke til i denne Sammenhæng, at medens denne Sag er blevet behandlet her i Rigsdagen, har den engelske Regering ved en eneste Foranstaltning paavirket Fragterne i en ganske overordentlig Grad. Ved Kravet om at danske og andre Skibe, der gaar i Kulfart paa Danmark, skal skaffe Gods tilbage til England, Gods, som, naar det ikke kan skaffes i dansk Havn, skal tages i svensk eller norsk Havn, er Fragterne drevne ganske overordentligt i Vejret. Det er et overordentligt stærkt Indgreb i den neutrale Skibsfart, og Fjernelsen af denne uhyre Hindring for Kultilførsel til rimelige Priser vil betyde overordentlig meget mere end en hvilken som helst Beskatning til Prisregulering. Man kan, synes jeg, med nogen Ret bebrejde Skibsfarten, at den, hvad hele Forholdet til Udlandet overhovedet angaar, ikke har arbejdet paa tilstrækkelig organisatorisk Maade. Jeg tillader mig at drage en Sammenligning mellem Skibsfartens Forhold og Handelens og Industriens Forhold. Jeg skal ikke komme ind paa de Særoverenskomster, som Handelen og Industrien har sluttet,

men blot berøre, at hvis Skibsfarten i Enighed og Fællesskab havde optaget Forhandlinger om de overordentlig store Indgreb i Skibsfartsvilkaarene gennem den Række Særoverenskomster, som Skibsfarten har maattet slutte med udenlandske Regeringer, vilde den maaske med Held have kunnet modsætte sig en Række Foranstaltninger, der i høj Grad har virket til Skade for Tilførslerne her til Landet. Man maa ønske, at denne Vej: at organisere det hele Forhold paa en bedre Maade, endnu maatte vise sig farbar. Det vil betyde overordentlig mere for de vanskelige Forhold, hvori vi er og kan komme, hvis det lykkes at organisere et Samarbejde mellem Rederne og Regeringen paa en saadan Maade, at man griber Ondet i sin Rod i Stedet for som ved det foreliggende Lovforslag og tidligere Lovforslag at bruge Midler, der ikke afhjælper Ondet, men fjerner Parterne fra hinanden og ikke i nogen Henseende aabner Udsigt til Afhjælpning af de egentlige Mangler. Det er derfor mit Haab, at Behandlingen i Fællesudvalget ikke skal vise sig unyttig, men muligvis vil føre til et saadant Maal. Men i øvrigt maa jeg foreslaa mine Meningsfæller i denne Sag ikke at stemme for noget af de stillede Forslag.

Indenrigsministeren (Rode): Saaledes som Lovforslaget foreligger vedtaget af Landstinget, forekommer det mig ikke at give en tilfredsstillende Løsning af det Spørgsmaal, som Lovforslaget beskæftiger sig med, men jeg finder ingen Anledning til paa nærværende Tidspunkt, hvor alle Ordførerne gaar ud fra, at Sagen havner i et Fællesudvalg, at indlade mig i en Polemik om disse Spørgsmaal. Det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Foss) fremhævede, at en Ordning, hvorved der var Mulighed for, at en Tonnage til billigere Fragter var til Disposition, var at foretrække for en Afgift, og ingen kan være i Tvivl om, at jeg ganske er af samme Anskuelse. Naar det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) ved Slutningen af sin Tale fremhævede, at en Ordning med Rederne paa Basis blandt andet af det Princip, som jeg nu nævner, havde baade begge Tingenes og ogsaa min Sympati, kan jeg ganske slutte